Soudní dvůr EU rozhodl, že Polsko, Maďarsko a Česká republika porušily právo EU. Toto rozhodnutí účinně odstraňuje svrchovanost členských států EU při přijímání vlastních rozhodnutí týkajících se dodržování veřejného práva, pořádku a národní bezpečnosti v souvislosti s migrační politikou EU, pokud jsou tato rozhodnutí v rozporu se závazky EU!

- CZ24 News | 24. dubna 2020

EU: Toto rozhodnutí účinně odstraňuje svrchovanost členských států EU při přijímání vlastních rozhodnutí týkajících se dodržování veřejného práva, pořádku a národní bezpečnosti v souvislosti s migrační politikou EU, pokud jsou tato rozhodnutí v rozporu se závazky EU.

Rozhodnutí soudu jde navíc proti důkazům, že migrační toky do Evropy představují skutečné bezpečnostní riziko, za které řada Evropanů zaplatila svým životem.

Jak mají vnitrostátní orgány rozlišovat mezi skutečnými "válečnými uprchlíky" a teroristy vydávajícími se za válečné uprchlíky, již soud bohužel neříká, asi to podle něj nijak nesouvisí s řešením reálných problémů spojených s migrací.

Soudní dvůr Evropské unie rozhodl, že Polsko, Maďarsko a Česká republika porušily právo EU, když odmítly přijmout migranty na základě dohody ze září 2015 o přerozdělení migrantů na základě tzv. uprchlických kvót. Během migrační krize v roce 2015 se vedoucí představitelé EU dohodli na přemístění 160 000 migrantů a uprchlíků z táborů v Itálii a Řecku, kam migranti a uprchlíci dorazili v rekordním počtu, a každému členskému státu EU přidělili pevnou kvótu. Česká republika však přijala pouze 12 z 2 000 uprchlíků, kteří jí byli přiděleni, zatímco Maďarsko a Polsko nepřijaly nikoho.

V roce 2017 EU zažalovala Maďarsko, Polsko a Českou republiku u Soudního dvora Evropské unie za jejich odmítnutí přijmout migranty. 2. dubna 2020 rozhodl Soudní dvůr EU proti těmto třem zemím. Rozsudek se řídil doporučením generálního advokáta Soudního dvora EU z října 2019, který řekl, že právo EU musí být dodržováno a že zásada solidarity EU "nutně někdy znamená sdílení společného břemene."

Ve svém rozsudku Soudní dvůr EU zamítl argument těchto tří zemí, podle kterého byly oprávněny odmítnout režim přemístění migrantů na základě obav z udržení veřejného pořádku a ochrany vnitřní bezpečnosti. Soudní dvůr EU souhlasil, že tyto obavy představovaly legitimní důvody pro odchýlení se od povinností vyplývajících z práva EU [1]. Soudní dvůr však rozhodl, že členské státy EU, které odmítly přijmout migranty v rámci relokačního režimu, by tak mohly legitimně učinit pouze tehdy, pokud by "po vyšetřování případ od případu prokázaly, že existují objektivní a konkrétní důkazy k

podezření, že dotyčný žadatel o azyl představuje skutečné nebo potenciální nebezpečí.”

Vzhledem k tomu, že Polsko, Maďarsko a Česká republika neprokázaly žádné konkrétní nebezpečí u žádného z migrantů, které odmítly přijmout v rámci režimu přemístění, tak jejich rozhodnutí “zastavit implementaci a přestat plnit své povinnosti vyplývající z dohody o přemístění migrantů” nebylo oprávněné.

Rozsudek Soudního dvora EU přišel v době, kdy je Evropská unie v souvislosti s pandemií nemoci COVID-19 bezprecedentně nejednotná a jen několik týdnů po nedávném pokusu tureckého prezidenta Recepa Tayyipa Erdogana využít migranty k politickému vydírání lídrů EU.

Toto rozhodnutí účinně odstraňuje svrchovanost členských států EU při přijímání vlastních rozhodnutí týkajících se dodržování veřejného práva, pořádku a národní bezpečnosti v souvislosti s migrační politikou EU, pokud jsou tato rozhodnutí v rozporu se závazky EU. Rozsudek Soudního dvora EU stanovuje kritéria, která nelze splnit. “Vyšetřování případ od případu na základě objektivních a konkrétních důkazů, které by odůvodnily podezření, že dotyčný žadatel představuje skutečné nebo potenciální nebezpečí,” je dnes nemožné z těchto důvodů:

Evropská migrační síť (Europe Migration Network) – “síť odborníků EU v oblasti migrace a azylu, kteří spolupracují na poskytování objektivních, srovnatelných a relevantních informací” – která funguje pod záštitou Evropské komise, zveřejnila v roce 2017 zprávu “Problémy a postupy určení totožnosti státních příslušníků třetích zemí při migračních procedurách.” Podle této zprávy, která byla založena na příspěvcích téměř všech členských států EU:

“Všechny členské státy zaznamenaly nárůst počtu žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří nejsou schopni prokázat svoji totožnost… Většina členských států uvedla, že žadatelé o mezinárodní ochranu často nemají cestovní pasy ani doklady totožnosti, a i když tyto doklady poskytnou, tak je problém určit, zda nejsou padělané.”

Proč Soudní dvůr EU stanovil kritéria – “vyšetřování případ od případu, na základě objektivních a konkrétních důkazů, které by poskytly důvody pro podezření, že dotyčný žadatel představuje skutečné nebo potenciální nebezpečí” – která jsou vzhledem k výše uvedeným zdokumentovaným obtížím naprosto nereálná?

Rozhodnutí soudu jde navíc proti důkazům, že migrační toky do Evropy představují skutečné bezpečnostní riziko, za které řada Evropanů zaplatila svým životem. Todd Bensman, významný spolupracovník Centra pro imigrační studia (Center for Immigration Studies) specializující se na otázky národní bezpečnosti, ve své zprávě z listopadu 2019 “Poučení pro zabezpečení amerických hranic vyplývající z migrace teroristů do Evropy” popsal, v jakém rozsahu teroristé vydávající se za migranty pronikli do Evropské unie s cílem provádět tam teroristické útoky.

Podle Todda Bensmana:

“V období od ledna 2014 do ledna 2018 proniklo do Evropy v rámci migrace nejméně 104 islamistických extremistů… Většina z těchto 104 islamistických teroristů z řad migrantů (celkem 75) byla napojena v první řadě na ISIS, zatímco 13 jich bylo napojeno na teroristickou skupinu Jabhat al Nusra (Frontu an-Nusrá). Ze 104 migrantů s prokázanou účastí na teroristických činech jich bylo 29 zapojeno do 16 dokončených útoků provedených v Evropě v letech 2015 až 2018. Podle zpráv v médiích bylo při těchto útocích zabito 170 lidí a nejméně 878 lidí bylo zraněno… Nejméně 27 teroristů bylo součástí jedné velké teroristické buňky vyslané do Evropy Islámským státem… Z 65 teroristů z řad migrantů zapojených do dokončených nebo zmařených útoků jich bylo nejméně 40 záměrně rozptýleno do migračních proudů směřujících do Evropy, kde se vydávali za válečné

uprchlíky, aby zde vedli nebo podporovali teroristické útoky. Za tuto infiltrační operaci byl zodpovědný ISIS…"

Jak mají vnitrostátní orgány rozlišovat mezi skutečnými "válečnými uprchlíky" a teroristy vydávajícími se za válečné uprchlíky, již soud bohužel neříká, asi to podle něj nijak nesouvisí s řešením reálných problémů spojených s migrací.

I další požadavek Soudního dvora EU – že členské státy musí prokázat, že migrant představuje skutečné nebo potenciální nebezpečí pro zachování práva a pořádku – je nesplnitelný, i když by se v době příchodu do EU migrant prokázal čistým trestním rejstříkem. Přítomnost velkého počtu migrantů především ze Středního východu a severní Afriky do zemí EU způsobila nevídaný nárůst kriminality. Jedním z takových trestných činů je skupinové znásilnění, které je dnes rozšířené například ve Švédsku, které za posledních několik desetiletí přijalo velmi velké množství migrantů. Až do 80. let 20. století byl přitom tento typ trestného činu ve Švédsku naprosto neznámý. Novým typem trestné činnosti jsou také hromadné sexuální útoky migrantů v evropských městech, jako jsou Hamburk a Kolín nad Rýnem, na Silvestra 2015, kde přibližně 2 000 mužů, zejména migrantů, sexuálně napadly 1 200 žen. "Mezi vznikem tohoto jevu a bouřlivou migrací v roce 2015 existuje souvislost," řekl o těchto incidentech v červenci 2016 prezident Spolkového kriminálního úřadu Holger Münch.

Žádné vyšetřování Maďarskem, Polskem a Českou republikou by nemohlo předvídat, jak by se na těchto zločinech podíleli migranti z toho více než jednoho milionu, kteří vstoupili do Evropy během migrační krize v roce 2015.

Rozsudek Soudního dvora EU je v rozporu s fakty a zdravým rozumem. Vysílá jasný signál zahraničním režimům, jako je například vláda tureckého prezidenta Recepa Tayyipa Erdogana, že vyslání migrantů do EU z jakéhokoliv důvodu, dokonce i politického vydírání, bude úspěšné, protože instituce EU, jako je Soudní dvůr EU, udělají vše, co je v jejich silách, aby zajistily, že i vzpurné členské státy EU, jako jsou Polsko, Maďarsko a Česká republika, budou nuceny migranty přijmout.

Judith Bergman je komentátorka, právnička, politická analytička